

BÀI HỌC 3

QUYỀN LỰC CỦA KINH THÁNH ĐỂ HIỆP MỘT CÁC TÍN ĐỒ

CÂU GỐC: “Anh em hãy hiệp ý với nhau, đồng tình yêu thương, đồng tâm, đồng tư tưởng mà làm cho tôi vui mừng trọn vẹn” (Phi-líp 2:2).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: *Ga-la-ti 2:1-14; 1 Cô-rinh-tô 1:10-13; Sáng thế Ký 17:1-21; Giăng 8:31-36; Cô-lô-se 3:11.*

John Calvin là một nhà cải chánh tôn giáo. Calvin tin rằng quỷ sứ dùng hai “vũ khí” để tấn công hội thánh: (1) sự bất đồng và (2) sự chia rẽ. Calvin đã cảnh báo rằng các Cơ Đốc nhân nên tránh bất cứ điều gì chia rẽ hội thánh.

Nhưng việc giữ hội thánh hòa hợp có quan trọng hơn lẽ thật không? Hãy suy nghĩ về Martin Luther. Ông cũng là một nhà cải chánh. Luther đã bị đưa ra xử tại Hội nghị ở Worms vì tin rằng chúng ta được cứu chỉ bởi đức tin mà thôi.

“Nhưng giả sử lúc bị đưa ra xử, Luther đã chọn để từ bỏ niềm tin của mình để giáo hội không bị chia rẽ, thì Sa-tan và những kẻ theo nó đã chiến thắng về vang. Nhưng lập trường vững chắc của Luther cho lẽ thật đã giải phóng hội thánh. Đây là bắt đầu một kỷ nguyên mới và tốt hơn cho hội thánh.” – Phỏng trích, Ellen G. White, *The Great Controversy*, tr. 166.

Trong Ga-la-ti 2:1-14, chúng ta thấy Phao-lô làm tất cả những gì có thể để ngăn cản sự chia rẽ trong hội thánh. Giữ hội thánh hiệp một rất quan trọng đối với Phao-lô; tuy nhiên, ông từ chối không để cho lẽ thật của Phúc âm bị suy yếu để đạt được sự đồng ý hay hiệp một. Trong hội thánh có sự khác biệt về tư tưởng, nhưng sứ điệp phúc âm không được suy yếu để giữ sự hiệp một trong hội thánh.

SỰ QUAN TRỌNG CỦA SỰ HIỆP MỘT

Hãy đọc 1 Cô-rinh-tô 1:10-13. Phao-lô nghĩ sự hòa hợp trong hội thánh quan trọng thế nào?

Trong Ga-la-ti 2:1, 2, Phao-lô chuyển sự chú ý vào cuộc tấn công chống lại niềm tin của mình. Các giáo sư giả ở Ga-la-ti nói rằng phúc âm của Phao-lô không đồng ý với những gì Phi-e-rơ và các sứ đồ khác đã dạy. Họ buộc tội Phao-lô là người gây ra rắc rối và không thể kiểm soát được.

Phao-lô trả lời cuộc tấn công này bằng cách kể một câu chuyện về chuyến đi của ông đến thành Giê-ru-sa-lem khoảng 14 năm sau khi ông trở thành tín đồ. Chúng ta có thể không biết chắc chắn là chuyến đi xảy ra khi nào, vì các cuộc hành trình trong thời Kinh Thánh rất khó khăn. Từ An-ti-ốt cách Giê-ru-sa-lem 300 dặm, cuộc hành trình cần ít nhất ba tuần lễ. Phao-lô sẽ phải đối diện với rất nhiều nguy hiểm trên đường đi, nhưng ông vẫn đi. Ông không đi vì được các sứ đồ yêu cầu, nhưng vì Đức Thánh Linh truyền phải đi. Và ông đã đến Giê-ru-sa-lem để trình bày phúc âm của mình trước các sứ đồ.

Tại sao Phao-lô làm điều đó? Đây không phải vì Phao-lô nghi ngờ về những gì ông dạy. Ông không cần các sứ đồ chấp nhận ông hay sứ điệp của ông. Suy cho cùng, Phao-lô đã rao giảng phúc âm này trong 14 năm. Nhưng Phao-lô muốn sự hỗ trợ và khuyến khích của các sứ đồ.

Vì vậy, những lời nói dối rằng Phao-lô dạy một sứ điệp khác là một cuộc tấn công không những vào Phao-lô, nhưng cũng vào các sứ đồ và hội thánh. Sự đồng ý giữa các sứ đồ rất quan trọng. Một sự khác biệt về tư tưởng giữa hội thánh và Phao-lô về công việc của ông sẽ không tốt. Điều này sẽ dẫn đến sự chia rẽ giữa các Cơ Đốc nhân Do Thái và các tín đồ không phải người Do Thái. Sự bất đồng như vậy sẽ “chia rẽ hội thánh của Đấng Christ. Và tất cả những công việc Phao-lô đã làm để truyền bá Phúc âm cho thế giới người ngoại sẽ luống công.” – Phỏng trích F.F. Bruce, *The Letter to the Galatians* (Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans Publishing Company, 1982), tr. 111.

Các nan đề trong hội thánh ngày nay là gì có thể làm suy yếu hoặc gây chia rẽ trong hội thánh? Chúng ta đối phó với những nan đề này thế nào?

CÁC GIÁO LÝ SAI VÀ CÁC ANH EM GIẢ

Phao-lô và một số Cơ Đốc nhân Do Thái đã cãi cọ về việc cắt bì. Hãy đọc Sáng thế Ký 17:1-22; Ga-la-ti 2:3-5; Ga-la-ti 5:2, 6; và Công vụ 15:1, 5. Từ những câu này thật rất dễ để thấy tại sao một số Cơ Đốc nhân Do Thái nghĩ rằng các tín đồ không phải Do Thái cần chịu phép cắt bì. Tại sao họ nghĩ như vậy?

Cắt bì là một dấu hiệu của mối tương giao đặc biệt Đức Chúa Trời thiết lập với Áp-ra-ham. Áp-ra-ham là tổ phụ của dân Do Thái. Không những chỉ người nam từ dòng dõi Áp-ra-ham phải chịu cắt bì, mà tất cả mọi người đã được mời tham gia trong mối tương giao đặc biệt với Đức Chúa Trời. Phép cắt bì đã được thiết lập với Áp-ra-ham trong Sáng thế Ký 17. Việc này xảy ra sau khi Áp-ra-ham có một đứa con với người nô lệ của vợ. Ông muốn “giúp” Chúa thực hiện lời hứa của Ngài là ban cho ông một con trai.

Đó là một dấu hiệu phù hợp của giao ước. Giao ước là thỏa thuận giữa Đức Chúa Trời và dân sự Ngài. Giao ước này nhắc nhở người Do Thái rằng các chương trình tốt nhất của con người cũng không bao giờ có thể làm những gì mà Đức Chúa Trời đã hứa. Phép cắt bì bề ngoài là một biểu tượng của chương trình cứu rỗi của Chúa trong tâm hồn của một tội nhân (Phục truyền 10:16; Phục truyền 30:6; Giê-rê-mi 4:4; Rô-ma 2:29). Điều này cũng nhắc nhở dân sự của Đức Chúa Trời là đừng tin vào chính mình nhưng phải phụ thuộc hoàn toàn vào Ngài.

Nhưng trong thời Phao-lô, phép cắt bì trở thành một dấu hiệu là người Do Thái. Khoảng 150 năm trước khi Đức Chúa Giê-su giáng sinh, một số người Do Thái bắt buộc tất cả người Do Thái và không Do Thái ở Palestine phải cắt bì. Một số người Do Thái thậm chí còn tin rằng phép cắt bì là “giấy thông hành” để được cứu. Niềm tin này có thể được thấy trong câu nói cổ xưa, “Người đàn ông cắt bì không phải xuống địa ngục.”

Nghĩ rằng Phao-lô chống lại phép cắt bì là một sai lầm. Việc Phao-lô chống lại là các giáo sư giả nói (Công vụ 15:1) các tín đồ không phải Do Thái, hay dân ngoại, phải chịu cắt bì để được cứu. Vì vậy, vấn đề thật sự không phải là việc cắt bì mà là được cứu. Phao-lô nói sự cứu rỗi đến từ đức tin nơi một mình Đấng Christ. Nhưng các giáo sư giả nói người ta được cứu nhờ giữ luật pháp.

Ngày nay chúng ta không bàn cãi về sự cần thiết phải cắt bì để được cứu. Nhưng thay vào đó chúng ta bàn cãi về gì?

ĐỒNG Ý MẶC DÙ CÓ NHỮNG SỰ KHÁC BIỆT

Trong Ga-la-ti 2:4, Phao-lô nói, “Chúng tôi đã làm như vậy, vì có mấy người anh em giả, lén vào trong vòng chúng tôi, để rình xem sự tự do mà chúng tôi được trong Đức Chúa Jê-sus Christ, đặng bắt chúng tôi làm tôi mọi.” Cơ Đốc nhân được tự do về điều gì? Để tìm câu trả lời, đọc Giăng 8:31-36; Rô-ma 6:6, 7; Rô-ma 8:2, 3; Ga-la-ti 3:23-25; Ga-la-ti 4:7, 8; Hê-bơ-rơ 2:14, 15. Chúng ta có kinh nghiệm về sự tự do này thế nào?

Tự do là một tư tưởng quan trọng đối với Phao-lô vì diễn tả kinh nghiệm Cơ Đốc của ông. Ông dùng các chữ này thường xuyên hơn các người viết khác trong Tân Ước. Trong thư gửi tín đồ Ga-la-ti, ông dùng những chữ “tự do” và “sự tự do” nhiều lần.

Tự do cũng là một tư tưởng quan trọng đối với Cơ Đốc nhân. Điều đó có nghĩa là được tự do trong Đấng Christ. Đây là cơ hội để sống một cuộc đời trung thành cho tình yêu và lòng trung tín đối với Đức Chúa Trời mà không bị ngăn cản. Cuộc sống mới này bao gồm sự tự do từ ba điều: (1) không làm nô lệ cho tội lỗi, (2) không có mặc cảm tội lỗi vì phạm luật pháp, và (3) không ở dưới quyền lực của sự chết.

Các sứ đồ đã chấp nhận là Đức Chúa Trời đã cho Phao-lô một công việc đặc biệt để làm giống như Ngài đã cho Phi-e-rơ (Ga-la-ti 2:7). Cả hai ông đã được sai đi để rao giảng cùng một phúc âm cho các nhóm người khác nhau. Sự kiện này cho biết gì về cách phúc âm kết hợp tất cả chúng ta với nhau như một mặc dù có những sự khác biệt giữa chúng ta?

Các sứ đồ tin rằng Chúa đã chọn Phao-lô để rao giảng Phúc âm cho dân ngoại. Trong cùng một cách, Chúa đã chọn Phi-e-rơ để rao giảng cho người Do Thái. Cả hai người đều rao giảng cùng một phúc âm. Nhưng họ chia sẻ thế nào tùy thuộc vào những người mà họ cố gắng để tiếp cận. “Phúc âm sẽ đem tất cả các tín đồ lại với nhau như một mặc dù có sự khác biệt về nguồn gốc của họ. Sự hiệp một này có nghĩa là các Cơ Đốc nhân hòa hợp với nhau.” – Phỏng trích, James D. G. Dunn, *The Epistle to the Galatians* (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, Inc, 1993), tr. 106 .

Chúng ta chấp nhận thế nào những cách mới để chia sẻ phúc âm? Những cách làm chứng nào khiến bạn lo lắng, và tại sao? Làm thế nào chúng ta biết phương pháp mới thì tốt?

XUNG ĐỘT TẠI AN-TI-ỐT

Sứ đồ Phi-e-rơ tới thăm An-ti-ốt. Đây là nơi hội thánh cho dân ngoại giáo đầu tiên được thành lập. An-ti-ốt cũng là trụ sở làm việc của Phao-lô để truyền giáo cho dân ngoại. Tại An-ti-ốt, Phi-e-rơ ăn với các tín đồ người ngoại. Nhưng sau đó có một số Cơ Đốc nhân Do Thái do Gia-cơ sai đến, Phi-e-rơ sợ những điều họ sẽ nghĩ về mình vì ăn với dân ngoại. Vì vậy, ông đứng riêng ra.

Đọc Ga-la-ti 2:11-13 và sau đó Công vụ 10:28. Tại sao Phi-e-rơ nên biết đó là sai để dừng làm những gì ông đang làm? Hành động của ông cho chúng ta biết gì về quyền lực của phong tục và niềm tin từ quá khứ được truyền lại cho chúng ta?

Một số người nghi Phi-e-rơ và những người Do Thái khác đi với ông đã không giữ luật thực phẩm của người Do Thái trong Cựu Ước. Nhưng ý tưởng này không đúng. Giả sử họ không giữ luật này thì đã có sự ghi chép ở đâu đó, nhưng không có. Và sự lựa chọn của họ sẽ gây ra sự náo động lớn trong hội thánh. Vì vậy, vấn đề ở đây là về việc ăn với dân ngoại. Nhiều người Do Thái nghi dân ngoại thì không tinh sạch nên họ tránh thân thiện với dân ngoại càng nhiều càng tốt.

Hồi trước Phi-e-rơ cũng cảm thấy như vậy về người ngoại. Nhưng Đức Chúa Trời đã cho ông sự hiện thấy. Sau đó, Phi-e-rơ được mời đến nhà của Cọt-nây, một sĩ quan trong quân đội La Mã. Phi-e-rơ nói với Cọt-nây, “Đức Chúa Trời đã cho ta biết chẳng nên coi một người nào là ô uế hay chẳng ‘sạch’” (Công vụ 10:28). Vì vậy, câu này cho chúng ta thấy Phi-e-rơ đã biết điều này. Nhưng ông rất sợ làm xáo trộn đồng hương của mình. Và như vậy, ông đã trở lại con đường cũ. Nền văn hóa và tín ngưỡng cổ truyền thật sự đã ảnh hưởng mạnh mẽ đến đời sống của Phi-e-rơ!

Nhưng Phao-lô đã khiển trách Phi-e-rơ. Trong Ga-la-ti 2:13, Phao-lô nói hành động của Phi-e-rơ là “giả dối” và “giả hình.” Giả hình đến từ chữ Hy Lạp hypokrisis. Giả hình là làm trái ngược với những gì bạn tin hay nói, có nghĩa là con người có hai lòng. Phao-lô nói, “Ngay cả Ba-na-ba cũng bị sự giả hình của họ dẫn dụ”. Thật là những lời mạnh mẽ từ một người của Chúa nói với một người khác của Chúa!

Tại sao thật dễ dàng để làm một người giả hình, nói một đằng làm một nẻo? (Có thể chúng ta không thấy lỗi lầm của mình nhưng lại thấy những lỗi lầm của người khác?) Bằng những cách nào chúng ta thiếu thành thật trong đời sống của mình? Làm thế nào bạn có thể học để thấy sự giả hình này và tránh đi?

NGUYÊN NHÂN KHIẾN PHAO-LÔ LO LẮNG

Tình hình ở An-ti-ốt chắc chắn là căng thẳng. Phao-lô và Phi-e-rơ là hai nhà lãnh đạo trong hội thánh, và họ đã công khai bất đồng ý kiến. Phao-lô khiển trách Phi-e-rơ cách thậm tệ.

Đọc Ga-la-ti 2:11-14. Phao-lô đưa ra lý do gì để khiển trách Phi-e-rơ trước mặt người khác?

Theo quan điểm của Phao-lô, vấn đề không phải là Phi-e-rơ đã chọn để ăn với người Do Thái từ Giê-ru-sa-lem đến. Các quy tắc về sự hiếu khách đòi hỏi Phi-e-rơ làm như vậy. Nhưng vấn đề là về việc làm suy yếu quyền lực của Phúc âm.

Đọc Ga-la-ti 3:28 và Cô-lô-se 3:11. Những câu này giúp chúng ta hiểu thế nào những lời nặng nề Phao-lô trách Phi-e-rơ?

Chúng ta đã đọc về việc Phao-lô gặp Phi-e-rơ và các sứ đồ khác tại Giê-ru-sa-lem. Họ đồng ý rằng dân ngoại có thể được hưởng tất cả các ơn phước của Đấng Christ mà không cần chịu phép cắt bì. Nhưng hành động của Phi-e-rơ làm cho sự thỏa thuận bị nguy hiểm. Trước thời điểm này, cả Cơ Đốc nhân Do Thái và người ngoại gia nhập hội thánh thông công với nhau cách cởi mở. Nhưng bây giờ hội thánh ở An-ti-ốt bị chia rẽ, và sự chia rẽ này có thể phá tan tất cả các hội thánh trong tương lai.

Theo quan điểm của Phao-lô, hành vi của Phi-e-rơ đã gửi một sứ điệp tiêu cực cho các tín đồ người ngoại. Hành động của Phi-e-rơ đã làm người ta nghĩ rằng các Cơ Đốc nhân người ngoại không ngang hàng với các tín đồ Do Thái. Phao-lô tin rằng hành động của Phi-e-rơ sẽ khiến người ngoại cảm thấy rằng họ cần phải cắt bì để được thông công đầy đủ trong hội thánh. Vì vậy, Phao-lô nói với Phi-e-rơ, “Nếu anh là người Giu-đa, mà ăn ở như cách dân ngoại... thì làm sao anh ép dân ngoại phải theo thói Giu-đa” (Ga-la-ti 2:14).

Điều Phi-e-rơ đã làm là xấu, nhưng Ba-na-ba cũng bị dẫn dụ để làm việc ấy. Cả hai người đều biết là không nên hành động như họ đã làm. Thật là một ví dụ rõ ràng về sức mạnh của “áp lực”! Làm thế nào chúng ta có thể bảo vệ mình để không bị những người xung quanh dẫn đi sai đường?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Để tìm hiểu thêm về chủ đề hiệp một trong hội Thánh mặc dù có sự khác biệt, xin đọc Ellen G. White, “Investigation of New Light,” tr. 45, 47, *Counsels to Writers and Editors*.

“Ngay cả những người tốt nhất sẽ làm sai kinh khủng nếu họ không được Đức Chúa Trời hướng dẫn. Một người có nhiều quyền lực sẽ có nhiều cơ hội hơn để dẫn những người khác đi xa những điều tốt và đúng. Người đó có thể làm tổn thương nhiều tâm hồn. Vì thế, người đó phải cẩn thận đi theo Chúa. Ở An-ti-ốt, Phi-e-rơ đã không công bằng và thành thật. Phaolô phải đứng lên đương đầu với gương xấu của Phi-e-rơ. Cuộc đụng độ này được ghi lại trong Kinh Thánh để giúp chúng ta học hỏi. Đó là một lời cảnh báo cho những người có quyền lực lớn để giúp họ phải công bằng và thành thật. Thật là một bài học để luôn luôn trung tín với luật pháp của Đức Chúa Trời.” – Phỏng trích Ellen G. White comments, *The SDA Bible Commentary*, quyển 6, tr. 1108.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Rất ít người thích bị thách thức, nhưng đôi khi điều này là cần thiết. Khi nào hội thánh nên trừng phạt hành vi sai trái và những người từ chối để sửa đổi?
2. Càng phát triển thì hội thánh càng có nhiều người hoặc nhiều thứ khác nhau. Làm thế nào chúng ta có thể học để chấp nhận và thích những cách sống và phong tục khác biệt giữa chúng ta mà vẫn giữ được sự đoàn kết? Chúng ta không nên thay đổi điều gì về phúc âm khi chia sẻ với những người có cách sống khác với chúng ta? Đồng thời, những gì nên thay đổi được? Làm thế nào chúng ta có thể biết được sự khác biệt giữa hai điều này?

TÓM LƯỢC:

Một số Cơ Đốc nhân Do Thái nhấn mạnh rằng dân ngoại phải chịu phép cắt bì để trở thành những người thật sự theo Đấng Christ. Niềm tin này gần như chia rẽ hội thánh Tân Ước thành hai phe. Nhưng các sứ đồ đã làm việc với nhau để ngăn cản mối đe dọa này. Họ bỏ những điều khác biệt qua một bên, và họ đã giúp thân thể của Đấng Christ đoàn kết và trung tín với lẽ thật của phúc âm.